

d'aquesta realitat.
Això haurà sigut real,
o tot ho hauràs somiat?

CATEGORIA PERSONES ADULTES

PROSA

3r premi prosa adults

Obra : 291 - ***La Decisió***

Autor/a: **Anna Sánchez Ros**

LA DECISIÓ

Avui és un d'aquells dies que em desperto cinc minuts abans que soni el despertador. El meu cos sap que ha arribat el dia i la meva alarma interior m'ha fet llevar perquè els nervis estan massa presents com per esperar una mica més a estar activa.

Sempre he somiat amb aquest dia, és l'únic del que sento parlar des que tinc ús de raó, i no em crec que ja estigui aquí. No negaré que tinc por. El fet de ser de les primeres de la meva promoció em posa pressió, però la culpa és dels meus pares per haver-me tingut el 9 de gener...

M'aixeco, em rento la cara, i a la taula del menjador em trobo un pastís amb una nota:

"Felicitats, princesa, ens veiem aquesta tarda, ja saps el que has de fer. Fes-nos sentir orgullosos." Se m'escapa un sospir. No m'agrada començar aquest dia amb més pressió afegida, però sé que ho fan amb bona fe.

Guardo el pastís a la nevera perquè tinc la panxa massa agitada per menjar res. Em poso el meu jersei preferit, agafo la motxilla i surto de casa. Tinc el dia pel davant, ja que no és fins a les sis de la tarda que s'encén el foc.

Entro a l'institut i em trobo un globus amb el número divuit lligat a la taquilla, em fa passar una mica de vergonya, perquè no m'agrada cridar l'atenció, però agraeixo el gest de les meves amigues. Quan vaig a agafar-lo, sento una melodia desentonada que em felicita el dia, i em giro per trobar-me-les amb una magdalena amb una espelma. Quan acaba la cançó, bufo, i m'oblido de demanar un desig perquè un cop de realitat em fa recordar que segurament avui és l'últim dia que les veig. Em cau una llàgrima, però la dissimulo abraçant-les. Sé que és el que toca i que no m'he de centrar en el que deixo enrere, sinó en el que m'espera.

Per a la gent, el dia passa com qualsevol altre, però per mi és l'últim, i no sé com sentir-me al respecte. La professora de català, que estava al passadís quan les meves amigues

em felicitaven, s'apropa a mi en acabar la classe i em diu unes paraules que em descol·loquen una mica, "recorda que la decisió és teva i només teva, no has de complaure a ningú més que no siguis tu." Li faig un mig somriure i me'n vaig. No sé si vull realment pensar en el rerefons que té el que m'ha dit.

Surto de l'institut i m'acomio de la classe i dels professors que m'han marcat aquests anys. A les meves amigues les abraço i els dic que ens veiem després, ja que les he pogut convidar a la cerimònia. Arribo a casa i em trobo sobre el llit un paquet que conté la vestimenta i la toga que m'he de posar. Sempre m'havia imaginat que la textura i el color en persona seria potent, elegant, madur. Però al tenir-la a les mans només veig un uniforme pla, llis, avorrit, una camisa de força que representa que només puc prendre una decisió, una presó.

Intento treure'm aquesta idea del cap, em poso la vestimenta i em miro al mirall. No m'agrada el que veig. De sobte, la imatge del mirall es transforma. Primer veig els meus pares, em somriuen, però no és un somriure sincer. Als seus ulls veig que només hi ha una opció, que només hi ha una decisió correcta, i que realment no està a les meves mans, sinó que ja està presa des del dia que vaig néixer.

Em frego els ulls per tornar a la realitat, però ara veig la meva germana. Em quedo sobtada, fa quatre anys des que ella va prendre la decisió i no la veia des d'aleshores. El seu somriure sí que és sincer, però és trist. Ella va triar el que s'esperava que triés. Amb uns ulls plorosos em fa que no amb el cap. Quan apropo la mà per tocar-la, s'esvaeix.

Ara apareixen les meves amigues, que simplement em diuen adeu amb la mà, perquè cap de les quatre coincidim en la nostra decisió, i ja hem vist en altres promocions, que el no coincidir, la majoria de vegades equival a tampoc coincidir personalment.

La desestabilització que m'estan provocant aquestes aparicions fan que em costi enfocar i és quan de sobte apareixen escenes de la meva vida. Com si d'una pel·lícula es tractés, em veig jugant a les famílies amb la meva germana. Em veig dibuixant i pintant. Em veig jugant a les operacions amb els meus pares, que es miren amb un somriure d'orgull. Em veig aprenent idiomes, i fins i tot fent d'intèrpret en algunes ocasions. Em veig escrivint, cantant, ballant, recitant poemes a sobre d'una cadira i fent i dirigint obres de teatre. Em veig rescatant un ocellet que ha caigut del niu i cuidant-lo. Em veig dissenyant i organitzant la festa sorpresa de la meva millor amiga. Em veig fent de cangur del meu veí petit i explicant-li com es resolen les fraccions a la meva cosina. Em veig escoltant i donant consells a les meves amigues. Em veig viatjant i coneixent noves cultures...

Passen per davant dels meus ulls totes les escenes de totes les possibilitats a les quals m'he pogut acostar a ser, i queda un buit de totes les altres a les quals ni m'hi he apropiat. Ara les paraules de la meva professora cobren realment sentit: "recorda que la decisió és teva i només teva, no has de complaure a ningú més que no siguis tu."

El mirall recupera el meu reflex completament trencat en pensar que només havent viscut divuit anys, he de prendre una decisió que definirà la resta de la meva vida.

Començo a tenir dificultats per respirar perquè de sobte no estic segura de res, i tot el que creia que tenia planejat i controlat s'ha desmuntat en qüestió de segons.

No vull decidir.

No estic llesta.

Necessito més temps.

Necessito viure més.

Necessito equivocar-me més.

Nece-.

El soroll del timbre em treu del bucle. Respiro fondo, em miro al mirall i, en comptes de sortir per la porta, m'arrenco la toga i surto per la finestra.

No sé on em portaran els meus passos, però per primera vegada a la meva vida, sé que són meus.

2n premi prosa adults

Obra: 135 - ***Cants de sirena***

Autor/a: **Guifré Miquel Fageda**

Cants de sirena

Allà baix, sota el penya-segat, les gavines voltegen arran de l'aigua agitada i el vent de llevant bufa amb força. El cel, d'un gris plom que fa esfereir, amenaça els pocs pescadors valents que es fan a la mar. És en aquest ambient pesat — quan el sol ja comença a donar per acabada la curta

presència que té per aquestes latituds en dies gairebé hivernals—, que baixo per les escales d'un antic embarcador que queda bastant arrecerat i protegit per les roques abruptes. M'hi assec i espero pacient la nostra cita setmanal. Unes quantes capes de roba compensen la temperatura gèlida, però sobretot és la il·lusió el que fa curta l'espera. La il·lusió de veure el meu amor secret. No ve per l'escalinata, ni tampoc en barca, sinó del fons del mar perquè ella, heus aquí la inexorable circumstància, és una sirena.

No és estrany albirar-ne per aquestes costes. Normalment van en grups de tres o de quatre i no s'acosten mai a terra ferma. Bé, cap excepte la meva sirena —que es diu Persinòpode— que sempre troba una estona per escapar-se a l'escull i venir-me a visitar. La nostra però, no és una cita amorosa —què més voldria jo... — sinó més aviat una “reunió de treball”.

Jo, us ho confesso, n'estic perdudament enamorat. Em captiva el seu cabell pèl-roig, els ulls de tons blaus més profunds que els mars on viu i les seves escates verd turquesa que es reflecteixen en l'aigua i prenen formes calidoscòpiques. I també la seva veu, òbviament, tot i que s'ha de dir que actualment les sirenes ja no

són el que eren: els seus cants ja no tenen aquella fama de mortals i aquell poder que van fer anar de corcoll Ulisses i companyia. La qüestió és que la seva veu té just aquell punt de sensualitat, acompanyada d'uns harmònics transcendents que em captiven però que, a diferència dels mariners d'antany, no m'obliguen a lligar-me a cap pal de vaixell o tirar-me al mar enfollit.

Doncs bé, amb una puntualitat bastant acceptable, Persinòpode s'acosta a les roques nedant amb l'extrema

facilitat de qui ho ha fet tota la vida i avança uns metres fins que troba un pedrís on recolzar-se i treure el seu formidable cos fora de l'aigua. Llavors enarbora una formosa, tensa i proporcionada cua que no para de moure's amb seus batecs. És un moment d'una sensualitat aclaparadora. Molts publicistes de colònia es vendrien l'ànima al diable per una seqüència tan irresistible. És en aquell instant que em mira amb els seus ulls blaus, immensos, agita voluptuosament la llarga cua i de la seva esquena en treu una petita arpa celta -una Sheesman, de 10 cordes de metall i acabats amb fusta de pi negre- i amb el seu mig somriure em diu:

—Has estudiat aquesta setmana?

—És clar que he estudiat. — Li contesto posant un cert accent que denota que m'ofèn que m'ho preguntis. Té un punt de provocadora la seva frase, com si em volgués retreure que alguna vegada no he estat musicalment a l'altura! No sap encara que visc per aquests moments? No s'imagina que la vull impressionar cada vegada amb el meu art?

A vegades em temo que capta el meu encís —la tendència a enrogir-me les galtes quan em dirigeix la paraula em deu delatar— i l'usa de forma juganera, talment fos un ritual de seducció. La qüestió és que transpira una desmesurada força atractiva.

Intentant no deixar-me portar per la sensualitat del moment i mostrar el meu rigor

professional, desenfundo el violí i després d'una estona d'afinació —la humitat i la salabror d'aquestes contrades són terribles— comencem a tocar duets. Aquests dies

estem practicant el Duo per a arpa i violí, Op. 31, de Francesco Petrini. Ella és una excel·lent concertino d'arpa -tot i que com la majoria de sirenes també domina la cítara i la cítola-, a part d'una solista contralt amb una extremada tècnica vocal. La seva vena artística l'ha portat a obrir els seus registres sonors i experimentar amb el so d'altres instruments que, per manca de tradició, dissortadament les sirenes no saben tocar. I aquí és on entro jo en escena.

Parsinòpode ha trobat en mi —i perdoneu-me la poca modèstia— un excel·lent violinista de repertori que l'acompanya amb precisió, capteniment i entrega absoluta. De moment, només assagem, però potser més endavant farem un recital davant les seves companyes o els tripulants d'algun balener que estigui de pas per la zona, sent conscients que es tracta de públics amb uns nivells d'exigència bastant diferents.

Deixant de banda el nostre lligam musical, no tinc clar però que senti alguna cosa per mi. No sé exactament quines emocions viuen les sirenes. Alguna vegada, acabat l'assaig, m'agradaria convidar-la a un cafè i parlar-hi amb més confiança i, si s'escaigués, confessar-li el meu amor, però malauradament, ni jo sé nedar, ni a ella li agraden els cafès.

1r premi prosa adults

Obra : 86 – *El llibre de les Ombres*

Autor/a: Xavier Medina Jiménez

Florència, 1527

La seva mare l'havia enviat a ell, i tan sols a ell, sense escorta, ni els homes que el protegien dia i nit. "Ell és un antic amic de casa nostra, ha demanat expressament que hi vagis tu, sense ningú més". El seu cognom encara feia tremolar les pedres quan es pronunciava. Uns amb por, altres amb respecte, molts amb enveja i, pocs, amb admiració.

El seu cavall caminava cansat pels carrers recargolats i plens de fang amb la pluja, que encara queia, ja sense força i que regalimava pels teulats de fusta de les cases.

Un parell d'artesans tornaven cap a les seves cases, encara amb els vestits reforçats de la seva feina. Xerraven entre ells i ni tan sols el van mirar. Al passar a prop d'una taverna, un parell d'ulls es van fixar en ell. Dos homes van avançar en la seva direcció i les seves mirades fosques i calculadores van ser visibles sota la llum d'una de les finestres. Lladres, potser assassins, si el botí era prou interessant. Amb un gest gairebé distret amb la mà on duia un guant de muntar, el genet va apartar el seu llarg abric que li arribava fins als genolls, descobrint una espasa que dins la seva beina penjava indolentment. Això i una mirada tranquil·la del genet, que duia un d'aquells barrets flamencs negres, van ser prou per a aquells dos homes. El seu càlcul sortia a perdre, potser un d'ells, potser els dos, moririen, ja trobarien alguna cosa millor i sense córrer tants riscos.

L'ambient a tota la ciutat era de tensió, on els republicans, els Mèdici o els seus enemics, no paraven de dur una lluita fratricida pel poder. Mentre els dos grans reis apostaven a un bàndol o a l'altre per treure una mica més de poder. França i els catalans lluitaven des de Gènova fins a Sicília per estendre la seva influència, com dos llops estirant de la mateixa presa des de fa dos-cents anys. I la rica Florència era el punt d'equilibri.

Finalment, va arribar a la seva destinació, una casa no gaire millor que la resta, però, era prou per l'estatus d'un dels que va ser conseller de gairebé tots els contendents.

Amb dues plantes podia mirar a la resta de cases del voltant amb una mica de superioritat i, potser amb el vent fresc del segon pis, estar més allunyat de les epidèmies de malària que, de tant en tant,

visitaven la ciutat. Un llum brillava al darrere d'una de les finestres de vidre del segon pis, tot un luxe per a aquell barri, on les finestres eren de fusta.

Va desmuntar i va picar amb força a la porta de fusta gruixuda amb reforços de ferro negre que van deixar algunes gotes d'aigua sota els impactes del seu puny enguantat. Uns instants després, una petita finestra es va obrir i la llum d'una espelma el va il·luminar.

- Qui és vostè? El meu amo no rep visites quan es fa de nit.

- Vinc des de Ferrara perquè el teu amo volia veure'm. Si me n'he de tornar a Ferrara perquè un servent no em deixa passar, et juro que el camí de tornada el faré amb el teu cap en un sac per donar-lo de menjar als meus gossos. I no series el primer. Entesos?

La petita finestra es va tancar i uns sorolls metàl·lics i pesats feien tremolar la gran

porta d'entrada que es va obrir gemegant. El servent amb el cap baix li oferia entrada amb un gest.

- On és el teu amo?

- A dalt, senyor, no es troba gaire bé.

- "Gaire bé"? Aquesta casa fa pudor de mort. Cuida el meu cavall.

Sense dir res més, va pujar les escales. Es notava l'aire dens i de dalt va sentir un soroll esmorteït. Algú tossia. Va entrar a una habitació plena de tot tipus de papers, mapes i llibres. Grans espelmes il·luminaven l'habitació aquí i allà, prou llunyanes

per no posar en perill els llibres, i prou properes per permetre llegir. Un munt de llibres semblaven tindre una relació entre ells. "Ab Urbe Condita", va llegir el genet gairebé murmurant.

- Té bons ulls per als llibres.- va sentir una veu tremolosa però alhora ferma.

El genet es va girar i allà, en una cadira, hi havia un home prim. Tenia una cara filada com un ganivet, d'ulls petits i negres, cabells curts i negres s'agafaven com podien a una pell prima com la d'un

tambor que s'estirava per un crani. El seu aspecte s'apropava més al d'un esquelet que al d'un humà. Duia un vestit negre

llarg d'una sola peça. Una de les seves mans prenia la part baixa de la panxa per intentar calmar un dolor que semblava insuportable. Es va aixecar educadament i va fer un gest amb el cap.

- Tito Livio. Amb ell va començar tot.- Va dir senyalant el llibre que va mirar el nouvingut.

- No he vingut aquí per a una classe d'història, senyor.

- No. Ha vingut aquí per a la millor raó que pot desitjar un home.

- Poder?

- No. Un llogat. – Després d'aquell intent de donar-li la benvinguda es va tornar a seure amb un moviment lent i evidentment, dolorós.

El genet també es va asseure en una altra cadira. Els seus ulls marrons el miraven amb la fredor del que ha tret moltes vides i no sentia ni una mica de penediment. Les seves faccions eren gairebé clàssiques.

L'amo de la casa va somriure al mirar aquell jove fort i decidit. "Podria ser tranquil·lament l'Alexandre el Gran o el mateix Július Caesar", va pensar.

- Em vaig equivocar. Vaig aconsellar la vostra casa senyor i em vaig equivocar.

- No ho crec pas. El poder de la nostra casa arrela a mitja Europa senyor. I en part és gràcies als vostres consells. Però ha parlat vostè d'un llogat. Ha de ser important Senyor Niccolò. Per què m'ha trucat i per què de tota la meva família havia de ser jo?

- Perquè vostè és el més adient per crear aquest llogat. Un nou món neix ara mateix.

- Em parla de Les Índies? O potser dels portuguesos?

- Ni d'uns, ni d'altres. Li parlo d'un món on la santedat de la mare església tindrà molt ben poc a dir. Un món on el poder durà mil

vestits diferents, però tots buscaran el mateix: la dominació dels altres.

- No tenim por. La nostra família sempre ha fet el que cal fer, de fet, la resta de famílies també ho fan però volen fer veure que no ho fan.

- Per això sou els meus escollits, perquè fareu el que calgui per tal d'aconseguir un bon govern. Perquè el mal govern provoca molt més dolor i mort al món que un bon govern que faci el que hagi de fer-se. El fi justificarà el mitjà si el fi és virtuós.

- I per què jo?

- De tots vosaltres, i, perdoneu la meva sinceritat senyor, sou qui té les arrels més podrides per la resta del món i, alhora, sou un fidel mirall del vostre pare,

i del vostre tiet. Teniu tot el potencial i cap dels lligams del fals honor.

- Vigileu la vostra llengua Mestre Niccòlo. He matat homes per menys d'això.

- Hahaha.- va riure tristement el vell conseller.- Potser fins i tot em faríeu un favor, ja que la negra dama ja ronda els meus vells ossos i ho fa d'una manera molt més dolorosa que la vostra espasa. No. No és la meva intenció d'ofendre-us. Veig en vostè la persona que crearà aquest llegat i, no, no ho fareu amb el que he ensenyat a la vostra casa. Ho diu Tito Livio, ho diu la història de la vostra família, ho veig al meu voltant. El bon govern no és prou, no ho és ara, ni ho serà mai.

- Però.. Senyor, al seu llibre vostè diu el que ha de fer un bon governant.

- El meu llibre ja està acabat, però porto les últimes setmanes escrivint un altre llibre i aquest llibre serà tan sols per a vostè. Ni tan sols ha de saber-ho la resta de la vostra família.

Una mirada de reconeixement va sorgir entre tots dos. Dos homes que s'entenien, un d'ells moriria aviat i l'altre continuaria un somni,

un llegat. El silenci va ser prou evident entre tots dos. Ho sabia, aquest jove ho sabia. “El Príncep” era una resposta per a tota la classe política i, fins i tot, els més sants, els més nobles, feien el que ell escrivia. Els hipòcrites feien cua a Florència per dir que ell, Machiavelli, era un ésser allunyat de Déu i de tot tipus de moral. Que ho diguin.

Tant li feia. Allà era la història per dir a tothom que ell, i no la resta, tenia raó.

Potser era ell el culpable que l'ésser humà fos tan miserable? No. Recuperaria el que es pogués salvar i potser un Príncep amb amor o amb terror, si cal, faria el que calia per aconseguir un fi virtuós.

- En què es va equivocar Mestre Machiavelli? – La pregunta va fer tornar a la realitat el conseller, que amb un petit gemec va tornar a sentir el mal a la panxa i que aviat el mataria.

- El Príncep, el bon govern: Per molt virtuós que sigui, crearà una marea d'enveja tan gran, que ni tal sols el més gran dels prínceps podria sobreviure.

La teva casa està condemnada. – El comentari va endurir la mirada del genet que va prémer un dels seus punys.

- Si sap alguna cosa, és hora de parlar. -Va dir amb un to amenaçador el genet.

- El teu cognom ha sigut maleït, no pel que ha fet, sinó com ho ha fet. Sense amagar-se, i amb una genialitat que no es veia des de l'època dels cèsars.

Per ser un bon Príncep, s'ha de seguir el meu llibre que aviat es publicarà. I tots ho faran. Fins i tot els que em desitgen el patiment etern a l'infern. Tots. I els millors d'ells, moriran i els seus noms seran menyspreats i alhora admirats per a la resta de la història.

- Per què? Si són millors que la resta..

- Per cada bon Príncep hi haurà centenars de Prínceps que no seran tan bons com ell, i tots s'uniran per destrossar el bon Príncep. I ho faran. I després ho faran al segon millor príncep, i el món

entrarà en una espiral on els millors seran destruïts, fins que la humanitat sencera sigui comandada per mentiders, inútils o imbècils que simplement han nascut amb tants diners que compraran escriptors que s'inventin les virtuts que mai han tingut i que mai tindran.

- D'acord Mestre Niccòlo. Estic completament d'acord amb vostè. Però.. no és llei de vida que sigui així? La meua família no era res i amb l'espasa i astúcia són on som.

El vell conseller es va aixecar i caminant molt lentament va tancar la porta de l'habitació no sense abans mirar si el seu servent era a prop. Es va apropar al seu escriptori i fent uns moviments a unes peces dissimulades al taulell, va aconseguir obrir un espai amagat d'on va treure un llibre envoltat amb molta cura amb un drap. I el va apropar al genet que el va agafar curiós.

- Aquest.. – va dir mentre recuperava la respiració una vegada assegut de nou.- Aquest llibre és la resposta: “El llibre de les ombres”. -el genet va fer un gest de rebuig cap al llibre que va provocar un petit riure a Machiavelli- no tingui cura, no és cap tractat del maligne. Si la seva família segueix aquest llibre, els seus descendents governaran el món. Aquest serà el seu llegat.

- Però.. com? Vostè mateix ha dit que..

- Per què el vostre tiet, i el vostre pare, van ser atacats i destruïts pels seus enemics?

- Perquè tothom sabia que eren els més forts.

- Exactament!!

- Exactament.. què?

- “Tothom sabia”. Si la teua cara apareix en una moneda, tothom sap a qui ha de matar perquè la seva cara aparegui en la mateixa moneda. Així es creen els mediocres, com gotes d'aigua al mar, o grans de sorra al desert. Perquè “coneixen” que hi ha algú per sobre, i no el suporten. Aquest llibre que tens a les mans.. porta les instruccions perquè el bon govern, sigui sempre a les ombres. Confondre a la resta, fer que es barallin eternament, i guanyar tant

amb la victòria com amb la derrota, i eliminar a qui sigui prou intel·ligent per saber que el Príncep de les Ombres existeix. Però tot té un cost. A partir d'ara ningú que no sigui vostè o els vostres descendents sabran res d'aquest llibre, i tan sols els donaràs quan sàpigues que seran bons governants. I el teu cognom ni tan sols ha d'existir, tan sols ha de ser recordat com un mite, o una llegenda.

- I dels meus que no siguin bons governants? Què en faré?

- Els espartans llançaven els fills que no eren prou forts pel penya-segats. Fa milers d'anys d'això, i vostè encara sap qui eren els espartans. Van pagar el preu per un fi.

- Com ho faré? – No va preguntar si ho faria o no ho faria, sinó COM ho faria.

Machiavelli va somriure satisfet, aquell noi era tal i com esperava. Deixaria el seu llibre en les millors mans.

Van seguir xerrant durant tota la nit, i a la sortida del sol, el genet va agafar el seu cavall i va marxar de tornada a Ferrara amb un llibre al sac i una mirada decidida i, fins i tot, terrible. Al dia següent Niccolò Machiavelli moriria d'un terrible mal a la panxa inflamada.

Aproximadament 500 anys després, Xàtiva.

La xiqueta corria per l'antiga vila de la casa, tenia talls als braços d'on sortia sang, però ella no cridava. Corria amb un ganivet a la mà entre els tarongers, a la llum de la lluna. Saltava amb agilitat mirant de tant en tant a la seva esquena.

Encara portava el seu pijama blanc, els seus cabells negres ondulats suraven mentre corria i saltava. Una resplendor va atraure la seva atenció a la dreta, els seus ulls negres, atents i encisadors la van localitzar, allà hi era: La seva germana major. Tan sols dos anys més gran que ella, era molt més forta i cruel que ella, un cop de peu va impactar el seu pit i a punt va estar de caure, però va continuar corrent i saltant. La ganivetada de la seva germana va passar xiulant buscant la seva esquena, trobant tan sols el seu pijama ja destrossat. Havia d'arribar abans que ella al vell graner de fusta, va córrer amb totes les seves forces i ho va aconseguir, va

pujar per les seves escales ràpidament. Una ganivetada gairebé li talla el tendó d'Aquil·les, però va refer-se i va seguir pujant i pujant, la seva germana era al darrere, esbufegava pujant aquelles escales, alguna cosa de bo havia de tindre ser més petita. Però estava al límit de les seves forces. Tan sols uns esglaons més.. va mirar cap a baix i va veure la cara de triomf de la seva germana. La seva cara va canviar totalment al veure com la seva germana petita descordava l'escala i sense res que la suportés va caure amb ella des d'una alçada enorme. El pijama blanc de la seva germana va ser envoltat per les ombres com una espelma a una tempesta i va desaparèixer amb un so fort i sec. La xiqueta es va trencar la màniga del seu vestit i es va embenar les seves ferides més greus. Després va baixar d'allà amb una corda que tenia amagada. Va buscar a la seva germana que encara respirava amb el seu cos en una posició estranya, la seva esquena s'havia trencat de l'impacte al terra. Des del terra, la va mirar desafiant. No esperava menys d'ella. L'últim que va veure la germana gran és com la seva germana petita li tallava el coll amb un gest ràpid, senzill i eficient.

- Des de quan tenies preparada la corda? – va sentir una veu masculina a prop.
- Setmanes, pare.
- Per la meva filla, per la teva família, no facis que la seva mort sigui oblidada.
- Per la meva germana, per la meva família, no faré que la seva mort sigui oblidada.
- Et donaré el tresor de la nostra família.
- “El llibre de les ombres”?
- També saps això?
- Us he espiat a tots, pare.
- Ens faràs sentir orgullosos a tots, filla meva.- va dir solemnement el pare.

- Potser ara tindrà un nom de veritat, pare? No el que fem servir amb la resta.

El de la nostra família.

- Portarà el nom de Lucrècia i el cognom de la nostra família, Borgia. Com la teva avantpassada. Portarà el llegat de la nostra família, i honrarà el Mestre Machiavelli seguint els seus dictats que ens va entregar en aquest llibre.

- El fi justifica els mitjans i la foscor protegeix el virtuós. -Va dir Lucrècia.

- El fi justifica els mitjans i la foscor protegeix el virtuós. – Va dir el seu pare.

- Benvinguda a les ombres filla meva!

POESIA – ADULTS

3r premi poesia adults

Obra: 101 - Tot passa com si res

Autor/a: M.Mercè Belso Rondoni

S'envelleix el cos
de viure primaveres,
d'hiverns llarguíssims
buscant l'escalfor humana.